

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **T. S.,**
státní příslušnost Mongolsko
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty
234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem, Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-62/LE-BE02-VL18-PS-2020, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Ladislava Bárty do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-62/LE-BE02-VL18-PS-2020 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 17. 10. 2020. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu ze dne 7. 7. 2020. V žalobě žalobce žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) v jeho ustanoveních § 3, § 50 odst. 2, 3, § 52 a § 68 odst. 3. Zároveň žalovanému vytýkal porušení ust. § 47 zákona o azylu, neboť v jeho případě je možné použití zvláštního opatření dle tohoto zákonného ustanovení a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, jelikož rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Podle názoru žalobce je splněna podmínka uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Podle žalobce měla být posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, jelikož na území České republiky pobývá jeho přítelkyně O.-E. K., se kterou čeká dítě a se kterou společně žil na adrese O. 91 v K.H. Primárním zájmem žalobce je, aby s touto přítelkyní v současné době byl společně v období před porodem a v prvních týdnech po porodu. Tuto skutečnost žalovaný nijak nezohlednil a namísto zadržení mohl podle názoru žalobce využít institut ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Závěr žalovaného, že by žalobce nerespektoval uložená zvláštní opatření, není v napadeném rozhodnutí nijak odůvodněn. Žalovaný nezhodnotil možnost uložení zvláštního opatření se zřetelem na soukromý a rodinný život žalobce, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Dne 21. 7. 2020 byla krajskému soudu proti témuž rozhodnutí žalovaného doručena další žaloba žalobce podaná prostřednictvím jeho právního zástupce. V tomto podání bylo namítáno, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno po konci pětidenní lhůty stanovené v ust. § 46a odst. 4 zákona o azylu. Žalobce proto navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
5. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-62/LE-BE02-VL18-PS-2020 a z obsahu fotokopie připojeného správního spisu žalovaného a

poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaným (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

6. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu správního žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že rozhodnutím Krajského ředitelství Policie České republiky Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2020 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a doba zajištění byla stanovena podle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 24. 5. 2020 kontrolován policisty cizinecké policie v budově obchodní akademie v Pařížské ulici č. 15 v Ústí nad Labem, kam se dostavil v rámci vykonání jazykové zkoušky. Při kontrole předložil mongolský cestovní pas a české povolení k pobytu vystavené na jméno O. B. nar. X. Bylo zjištěno, že se nejedná o osobu žalobce a žalobce byl téhož dne na místě zajištěn. Lustrací v evidenci Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ke dni 3. 3. 2017 ukončen na území České republiky pobyt a že je veden v evidenci SIS II od 14. 6. 2019 do 13. 6. 2022 jako nežádoucí osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, kdy vyhlášující zemí je Švýcarská konfederace. Při podaném vysvětlení žalobce uvedl adresu, na které se zdržuje společně s přítelkyní, se kterou očekává v současné době dítě. V Mongolsku má kontakt jen se svoji babičkou. Žalobce si příležitostně přivydělává na různých brigádách nebo tlumočením. Svůj cestovní pas v roce 2019 ztratil, ztrátu nikde nenahlásil a požádal babičku, aby mu v Mongolsku podala žádost o vydání nového cestovního pasu. Jeho mongolský kamarád mu předal svůj mongolský pas a české povolení k pobytu s tím, aby se dostavil na obchodní akademii do Ústí nad Labem k vykonání jazykové zkoušky. Je si vědom, že na území České republiky mu byl ke dni 3. 3. 2017 ukončen pobyt a uvedl, že po skončení pobytu si jej neprodloužil. V roce 2019 vycestoval s mongolským kamarádem do Švýcarska. V době, kdy již neměl svůj cestovní pas, který předtím ztratil, tam bylo zjištěno, že nemá žádný doklad, byl zajištěn a následně ze Švýcarska vyhoštěn. Žalobce netušil, že toto vyhoštění se vztahuje i na území České republiky. Po návratu ze Švýcarska Českou republiku neopustil a nikam již nevycestoval. V České republice má přítelkyni, se kterou čeká dítě a se kterou se seznámil před dvěma lety, tedy v době, kdy na území České republiky pobýval nelegálně. V České republice nemá žádné jiné blízké osoby ani příbuzné a nemá zde tak jako v schengenském prostoru žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Chtěl by zůstat na území České republiky do porodu svého dítěte a pak neví, co by dělal, chtěl by zde žít. Ze správního spisu bylo zjištěno, že uvedené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění mu bylo doručeno dne 25. 6. 2020.
7. Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v příjímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinné uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany

byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody do ciziny nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Podle ust. § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochranu zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Krajský soud znovu opakuje, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toliko v rámci žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. První žalobní námitkou žalobce v daném případě (kromě blíže nespecifikovaných výtek týkajících se porušení správního řádu) bylo nevyužití zvláštního opatření upraveného v ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v tom spatřoval nepřiměřenost zásahu zajištění do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce se žalovaný možností využití tohoto zvláštního opatření dostatečně nezabýval a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V projednávané věci byl žalobou napadeným rozhodnutím žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje výše citované zákonné ustanovení a předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, tedy proto, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Ze správního spisu a zejména z citovaného rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem č. j. KRPÚ-104737-21/ČJ-2020-040022 ze dne 25. 6. 2020 bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, kdy byl zadržen a zajištěn cizineckou policií. Z tohoto rozhodnutí vyplynulo, že k zajištění žalobce došlo poté, kdy bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá bez platného povolení a bez potřebných dokladů. Při kontrole prováděné cizineckou policií dne 24. 6. 2020 bylo zjištěno, že žalobce s cizím platným mongolským pasem a s cizím povolením k pobytu vykonával jazykovou zkoušku potřebnou pro udělení povolení k pobytu. Z uvedeného rozhodnutí také vyplynulo, že žalobce je veden v schengenském informačním systému od 14. 6. 2019 do 13. 6. 2022 jako nežádoucí osoba, když v roce 2019 vycestoval s mongolským kamarádem do Švýcarska, což bylo v době, kdy již neměl svůj cestovní pas, který ztratil. Po kontrole tamní policií byl následně ze Švýcarska vyhoštěn a odjel zpět do České republiky. Českou republiku neopustil, stejně tak nevycestoval mimo schengenský prostor. Žalobce od 3. 3. 2017 pobývá na území České republiky neoprávněně, neboť na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-85578/DP-2011 mu byl ukončen na území ČR pobyt. Z uvedené „pobytové historie“ žalobce je dovoditelné, že nerespektuje ani rozhodnutí státních orgánů České republiky ani rozhodnutí orgánů Švýcarské konfederace, stejně tak jako nerespektuje nařízení EU

Shodu s prvopisem potvrzuje

upravující vstup a pobyt cizích státních příslušníků v schengenském prostoru. Lze tedy přisvědčit závěru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu by v jeho případě bylo neúčinné. Žalovanému proto nelze vytýkat, že k použití zvláštního opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v případě žalobce nepřistoupil, což přezkoumatelně odůvodnil tím, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu, že vykonává na území ČR nelegálně pracovní aktivity, že nerespektoval uložené správní vyhoštění orgánů Švýcarské konfederace a že na území ČR nemá žalobce žádné přímé příbuzné, když celá jeho rodina žije v Mongolsku a v ČR má pouze přítelkyni. Z těchto skutečností tedy žalovaný přezkoumatelně odůvodnil svůj závěr o tom, že propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že u něj nelze předpokládat, že by zvláštní opatření respektoval. Žalobní námitka týkající se nepoužití zvláštního opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu je tedy nedůvodná a na tomto závěru nemůže nic změnit namítaná skutečnost, že v době podání žaloby měl žalobce na území ČR těhotnou přítelkyni před porodem a že tedy nepoužitím tohoto zvláštního opatření došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jako nedůvodné hodnotí krajský soud rovněž i žalobní námitky týkající se údajného porušení v žalobě citovaných ustanoveních správního řádu, které jsou uvedeny pouze obecně a které žalobce blíže nekonkretizoval.

11. Důvodná je však žalobní námitka uplatněná v podání právního zástupce žalobce ze dne 21. 7. 2020, a to že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno po skončení lhůty uvedené ve shora citovaném ust. § 46a odst. 4, věty první zákona o azylu. Z obsahu správního spisu bylo totiž zjištěno, že k datu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 6. 2020 byl žalobce zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem č. j. KRPÚ-104737-21/ČJ-2020-040022 ze dne 25. 6. 2020. Pakliže žalovaný přistoupil k jeho zajištění podle ust. § 46a zákona o azylu, mohl tak učinit ve lhůtě pěti dnů od podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tato lhůta uplynula dnem 4. 7. 2020, tj. v sobotu, jelikož k počítání této lhůty není možno použít ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Tento závěr byl judikaturou Nejvyššího správního soudu odůvodněn tím, že cizinec, který je omezen na osobní svobodu, je plně v rukou žalovaného, což ovšem znamená i to, že je žalovanému nepřetržitě k dispozici, proto žalovaný musí být schopen rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat a doručit cizinci v zákonné lhůtě. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakovaně zdůraznil, že zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje mimořádný institut, neboť znamená omezení nebo dokonce zbavení osobní svobody cizince. Jedná se tedy o citelný zásah do jednoho ze základních práv garantovaných čl. 8 Listiny základních práv a svobod (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5Azs 107/2017-28). Protože žalovaný doručil rozhodnutí o zajištění žalobci až dne 7. 7. 2020, tedy po marném uplynutí shora uvedené pěti denní lhůty, je jeho rozhodnutí nezákonné.
12. Ze shora uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. V souladu s ust. § 60 odst. s.ř.s. byl žalovaný zavázán zaplatit náklady řízení žalobci ve výši 6 800 Kč představující náklady jeho právního zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů

právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 24. července 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce